

Mèxic D.F. 18 de desembre del 1961

Estimats pares i Joan: en vigílies de Nadal, tots estem bé i esperem que vos-  
tès puguin dir el mateix. Una abraçada ben forta, amb els bons desitjos de  
sempre! Com cada any, demanarem a Déu que aquestes festes siguin les últimes  
que passem separats...

Fa pocs dies, vaig parlar llargament amb el senyor Ruiz Ponseti de co-  
sès d'UTEHA; el senyor González Porto passa una temporada a Mèxic i no s'ha es-  
tà de dir que està encantat amb Barcelona i amb la capacitat i l'esperit treba-  
llador dels catalans. Resulta que li és més fàcil treballar a Barcelona (on l'e-  
quip humà és infinitament superior al de Mèxic) que no pas aquí, on tot se li  
tornen dificultats degut a la irresponsabilitat d'impressors, enquadernadors,  
gravadors, etc. Sembla que ha comprat un terreny al carrer Roger de Flor i pro-  
jecta construir-hi una gran edifici per a la Editorial. Els prego el màxim de re-  
serva sobre tot això, ja que són confidències fetes per un amic. Vaig dir al se-  
nyor Ruiz Ponseti si jo no podria encaixar amb aquests plans de Barcelona i em  
contestà que el senyor González Porto ja té el seu equip i que no m'hi fés il-  
lusions. Vaig replicar-li que a Barcelona, en el medi editorial, tinc un nom  
i un prestigi com a escriptor i que incloure'm a la nòmina d'una editorial pot-  
ser no seria cap absurd. Em contestà que, si trobava un moment oportú, en par-  
lés al senyor González Porto, però repetí que no abrigués esperances excessives  
perquè l'esmentada persona és home de rauxes i d'imprevisibles reaccions. Sense  
il·lusionar-m'hi, doncs, esperaré aquest moment oportú, ja que això contribuï-  
ria enormement a la solució que esperem. El perill és que el senyor González  
Porto em té, només, com a dibuixant, i estic segur que ignora la meva personali-  
tat d'escriptor. No sé si em creurà gaire... Per altra banda, el senyor Ruiz  
Ponseti ja pensa en anar projectant el seu retir; és gran, té ja una posició i  
comprenc que, en un termini breu, haurà de deixar la casa. Quan això ocorri,  
perderé l'ajut d'un amic que m'ha estat valuósíssim durant aquests anys, i tot

i que el senyor Ruiz Ponseti m'assegurà que la meva feina s'ha fet imprescindible per a UTEHA de Mèxic i que, sigui qui sigui el seu substitut, haurà de recórrer a mi, penso que aquesta circumstància, ajuntada a l'altra de la predilecció de González Porto per Barcelona, permet creure que en un futur no llunyà és possible que plegui la casa mexicana, o millor dit, que es traslladi a Barcelona. Em refereixo a la part de producció, ja que és de creure que el senyor González Porto conservarà l'equip de distribució per tota Amèrica, que té magníficament organitzat. A més (coses sorprenents de la política!) resulta ara que l'estabilitat d'Espanya és superior a la de qualsevol país hispanoamericà, agitats tots ells per profundes crisis econòmiques i convulsions polítiques i socials. De totes aquestes coses, que els explico una mica atropelladament, no sé ben bé què en podem esperar. Però com que tot ho derivo cap al nostre desig de retorn, penso que potser tot contribuirà a facilitar-lo. Qui sap!

Suposo que el problema principal és el viatge i tenir feina immediata a Barcelona. Cap aquí hauríem d'enfocar les nostres bateries. La resta, és cosa d'esperit cristià i d'adaptació, de deixar que el temps, un cop reintegrats a casa, exercís la seva funció reparadora. El problema social i moral quedarà molt aclarit el dia que el Joan es casi, ja que situacions que ara constitueixen impediments seriosos, imagino que prendran una altra derivació. Em fa l'efecte que hem de parlar a fons de tot això i sospesar el pro i el contra; la vida ofereix de vegades disjuntives en que no es pot triar entre una cosa absolutament bona i una altra d'absolutament dolenta (que fàcil seria escollir així!), sinó que cal fer-ho entre dues que ofereixen problemes i dificultats, com és el nostre cas. Sé que el retorn ens plantejarà situacions difícils, de readaptació i d'altres ordres, però el quedar-nos a Mèxic, pensar a envellir-hi i que els nens s'hi facin grans, suposa tota la tristesa que vostès saben i comparteixen amb nosaltres.

Bé: i prou posar-nos seriosos! Una abraçada ben, ben forta en aquests dies d'alegria nadalenca, amb l'amor de tots nosaltres.

Pere, Rosa,  
Miquel